

Jesus - Guds Ords og troens sigtepunkt Frank Jacobsen - "GUD HAR TALT"

Vi er nu nået til det afgørende kendetegn på al sand fortolkning af Skriften - og dermed på al sand prædiken: - ikke, om fortolkningen er i overensstemmelse med den nyere forskning, som teologerne synes at mene så tit, men om det er en ret forkyndelse af Guds lov og Guds evangelium - en fortolkning og forkyndelse, som altid sigter på den tro på Jesus, som vi ovenfor har beskrevet.

Han er målet for alt, hvad der kommer fra den levende Gud. Derfor kaldes han da også i Skriften for »Guds Ord«. Han er Skriftens og Guds tales »scopus«, dvs. »sigtepunkt« ([Joh. 1,1ff](#)).

Ja, så afgørende er denne sandhed i Guds ord og tale, at Skriften råder os til at dømme selv en engels tale dermed ([Gal. 1,8](#)). Ingen må, når det drejer sig om, hvad Gud har talt, gå efter nogen titel eller nogen skikkelse. Enten det er en apostel eller en engel fra himlen, som forkynder Guds ord anderledes, end vi her har lært, så skal han være forbandet. Guds tale vil altid kendes på, at den sigter på Kristus dels gennem lovens dømmende gerning, som gør os fattige for Gud i alt, dels gennem evangeliets beskrivelse af Jesu gerning for os, som gør os rige for Gud alene i ham.

Paulus giver for øvrigt selv i Galaterbrevet et klart vidnesbyrd om, hvordan han selv fulgte dette lys.

Han fortæller således i kapitel 2, hvordan han trådte op imod Peter, skønt han var en af menighedens søjler, fordi Peter »ikke gik lige frem efter evangeliets sandhed« ([Gal. 2,11](#)). Da, siger Paulus, var Peter dømt. Da var Peter ikke mere søjle i menigheden, ikke mere apostel, ikke mere kirke - da var han bare ét: dømt.

Vi ser nøjagtigt det samme tidligere i Peters liv. Kort efter Peters bekendelse ved Cæsarea Filippi, hvor Jesus havde sagt til Peter: »Du er Petrus, og på denne klippe vil jeg bygge min menighed« ([Matt. 16,18](#)), begyndte Jesus at give til kende, at han skulle lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og dræbes, men opvækkes på den tredje dag. Men da Peter, klippen, vil sætte sig imod denne tale og hindre Jesus i det, siger Jesus de ord til ham: »Vig bag mig, Satan, thi du skønner ikke, hvad Guds er« ([Matt. 16,23](#)).

Nu var Peter ikke mere klippen, menighedens søjle. Nu var han Satan. Nu bekendte han nemlig ikke mere den Jesus, som Gud ville. Nu stod han tværtimod den Jesus imod, som Gud sigtede mod.

»Det var strengt«, siger du, »det var jo af kærlighed til Jesus, han ville hindre Jesu lidelse.«

Læg mærke til: når det gælder vort personlige forhold til andre mennesker, så får vi befaling til at elske. Men når det gælder, hvad Gud har talt, når det gælder Guds Kristus, Guds frelsestanker, Guds gerning til frelse for os, så formaner vi altid kun til et: - ikke at elske, men at tro.

Det kunne skære i Jesu hjerte at sige til Peter: »Vig bag mig, Satan«, eftersom han elskede Peter. Men Gud havde talt, og talt anderledes end Peter. Gud havde et mål og sigtede anderledes end Peter. Derfor måtte kærligheden vige for troen, hvor ondt det end gjorde i hjertet.

Og det skabte en uafsladelig kummer i Paulus' hjerte at se Israel dømt efter evangeliet ([Rom. 9,2 og 30-33](#)). Men Gud havde talt - og talt Israel imod, og på ny måtte kærligheden vige for troen og sige til troen: »Det er dig, der har ret, for du taler, som Gud har talt.« Kærligheden ophørte ikke. Bag troen blødte kærligheden.

Luther siger i sin fortolkning til [Galaterbrevet 2,14](#) om denne tro: »Troen skal intet tåle, men herske, befale, triumfere og bestemme alt. Troen siger: Jeg viger ikke for nogen, men for mig skal alle vige: stammer, folk, konger og fyrster og jordens dommere, som det hed der i [Salme 2,10ff](#): »Vær kloge, I konger, lad jer råde, I jordens dommere, tjen Herren med frygt og fryd jer med bæven. Kys Sønnen, at ikke han vredes, og I forgår.«

Troen vil altid svare til det, Gud har talt - den taler som Gud - den sigter som Gud - den vil som Gud.

Og dvs.: den sigter altid på Jesus ved at forkynde loven til dom og ved med evangeliet at beskrive - ikke, hvad vi kan blive til, men Jesu gerning på korset, og hvad vi har i ham.

Vil du derfor have al dunkelhed, alt mørke, al tvivl om Gud bort af dit liv, så hør dette ord. Selv i lovens mørke er du Gud nær. Selv det at blive dømt af Gud kan være saligt. Vil du finde den vej og følge den vej, som leder dig hen, hvor Herren er - vil du ikke bedrages, men være vis på, at vejen, du er på, leder dig til Gud, så giv agt på det ord, vi her har vist dig hen til.

Og ét løfte kan jeg give den, som læser disse ord: at den dag bliver en salig dag i dit liv, da dit hjerte rigt, glad og frit kan sige: »Det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu kors.«

Da er det igen sket: Gud har talt.

Da vil du længes efter Herrens hus' forgård - Ordet, som viser dig Jesus.

(Fra "Gud har talt" af Frank Jacobsen - Luthersk Missions Bibelskoles Elevforening 2009 - Shafan 09-01-14
